

El Jazz

Petita Història de la Música de Nova Orleans

El dia 12 d'octubre del 1492, un mariner andalús, Rodrigo de Triana, des del seu lloc de guaita a la caravel·la "La Pinta", cridava: **TERRA!**

L'expedició, comandada per Cristòfor Colom, havia descobert una nova ruta per arribar a les Índies... Tocaren a l'illa de les Antilles que els nadius anomenaven **GUANAHANI** i que Colom batejà amb el de Sant Salvador.

No arribaren però al continent. Això no es produí fins el tercer viatge, l'any 1498.

Espanya va ocupar la part meridional de l'Amèrica del Nord, preferentment Florida i Mèxic. Els anglesos i els holandesos s'instal·laren a la costa Est. I els francesos ho feren més cap el nord, aprofundint en les seves incursions, fins que ocuparen el que avui és el Canadà. Aquests, a l'explorar la part central de Continent, es ficaren a la vall del Mississipi, i varen seguir aigua avall, fins a la desembocadura al golf de Mèxic. Es varen instal·lar i fundaren l'Estat de Louisiana. I, al costat del delta del gran riu, el 1718 foren construïdes les primeres cases del que més tard s'ha conegut per Nova-Orleans.

Amb el començament de l'etapa colonial del Continent Nord-Americà i per raó de situació de privilegi geogràfic, Nova Orleans esdevé un dels punts més importants degut al tràfic comercial i al mateix temps la capital de l'Estat de Louisiana. Per el port de Nova Orleans passen la major part de les expedicions de mercaderies cap a l'exterior. És a dir, es converteix en la zona més rica d'Amèrica del Nord. I amb el tràfic —entrades i sortides— resulta també el punt crucial per on penetren les expedicions dels esclaus negres.

Amb la compra per Estats Units, a França, de la colònia de Louisiana, Napoleó ingressà a l'erari públic francès 80 milions de francs (d'aquell temps!).

Pesi a la influència anglo-saxona, Nova Orleans mantingué les tradicions llatines, junt amb el seu pintoresquisme, degut especialment al contacte constant amb els navegants europeus.

Apartats de la societat, els esclaus negres varen conservar intactes els seus costums ancestrals a través del temps. La música i la dansa foren les úniques expansions d'alegria que els permetia la seva condició d'esclaus.

Evangelitzats pels missioners, conegueren els càntics religiosos que, el seu sentit del ritme, va transformar desseguida amb els avui coneguts **CANTS ESPIRITUALS NEGRES**.

Al decretar-se la supressió (abolició) de l'esclavatge el 1865, els negres disposaren d'una relativa millora en la seva manera de viure. Es pogueren comprar instruments i poc a poc formaren orquestres substituïnt els grups vocals.

Així, va anar prenent forma el **JAZZ**.

I aquesta forma de música, s'anà propagant per i des de Nova Orleans. No obstant, es tardà un quart de segle abans no prengué carta de naturalesa.

Simultàniament, al treball neixien els "work songs" (cants de treball) i a les esglésies —com s'ha dit— naixien els "spirituals". Però fou a partir dels segons on arrelà, i seguidament es propagà.

A l'entorn de les esglésies, hi havia més actes. Festes de tot tipus, com les celebracions de naixements, bodes i enterraments, especialment aquests últims. En aquells moments era normal i lògic que així fós, doncs el control de la natalitat i les unions de parelles, tenien una importància relativa entre ells —els negres—, i un total **tant - se - me'n - fum**, per part dels seus ex-amos blancs. En canvi, els enterraments, eren una cosa transcendental. Primer, el portar el cos del germà traspasat al cementiri, sepultar-lo, amb tota una legió de somicares fent expressió pública de dolor. Després, un cop la terra al damunt, tal com si es tractés de la satisfacció per la feina ben feta, l'explosió era de càntics, més aviat d'alegria. És possible que d'aquí sortís el popular "**WHEN THE SAINTS GO MARCHIN IN**" (quan els Sants van cap al cel).

I així, sense proposar-s'ho, anaven donant a conèixer el que més tard seria el **JAZZ**.